

[Ib Thyregod.]

melse i § 27, stk. 2, og at derfor kun så få har benyttet sig af adgangen til at få indført det stærke adoptionsforhold.

Det ville være ønskeligt, om der blev skabt større opmærksomhed i offentligheden om dette spørgsmål vedrørende den nu foreslåede lovændring om, at alle adoptivforældre, der har adopteret efter den gamle lov, nu uden tidsbegrænsning har adgang til at lade den nye lov finde anvendelse på adoptionsforholdet. Når loven ikke har skabt større opmærksomhed, skyldes det vel, at vi efterhånden vedtager så mange love her i folketinget, at den enkelte lov forsvinder i ubemærkethed. Det er i virkeligheden et meget betydeligt problem, der her er tale om både for adoptivforældrene og for adoptivbarnet.

Justitsministeriets praksis er, så vidt jeg har forstået, sådan, at man, hvis adoptivbarnet er over 12 år, kræver barnets tiltræden, før denne ændring af bevillingen foretages. Dog kan man undlade at forlange barnets tiltræden, hvis barnet er ubekendt med, at der eksisterer et adoptionsforhold, og her kommer man jo ind på det brændende spørgsmål, om adoptivforældrene skal oplyse adoptivbarnet om, at det er et adoptivbarn. Mødrehjælpens praksis er den, at man råder til på et tidligt tidspunkt at fortælle barnet dette, og der er næppe tvivl om, at det også psykologisk er det rigtige. Det kan føre til meget ulykkelige situationer, hvis barnet senere f. eks. ved skifte eller i en anden situation får at vide, at det er et adoptivbarn.

Vi kan anbefale at stemme for lovforslaget, og vi kan i og for sig også anbefale, at det vedtages uden udvalgsbehandling. Blot kunne vi ønske, som jeg allerede har nævnt, at det foreliggende lovforslag, når det er vedtaget som lov, kunne komme ud til offentlighedens kundskab i større omfang, således at adoptivforældre kunne benytte den adgang, der her er givet, til at få ændret adoptionsforholdet.

Erna Sørensen: Jeg hilser med glæde det lovforslag, vi her behandler, og synes, det er helt i sin orden, at vi vedtager, at man stadig kan få rettet de adoptionsforhold op,

som er indgået efter den tidligere gældende lov. Jeg føler trang til ligesom den foregående taler at sige til ministeren, at der må vel kunne findes en måde, hvorpå man kan få de nye regler til at nå ud til befolkningen. Baggrunden for loven af 1956 var netop, at man var ude for, at så mange mennesker troede, forholdet var i orden, når de havde adopteret et barn; man kan godt undskylde folk, når de ikke lægger mærke til, at der findes en sådan undtagelsesbestemmelse. De fleste interesserede, jeg har truffet, har i hvert fald udtalt, at de troede, det hele var i orden. Jeg vil derfor gerne henstille, at man benytter sig i høj grad af presse og radio, når nu dette lovforslag er vedtaget, og det kan vel ske uden nærmere drøftelse i et udvalg. Jeg henstiller altså, at der virkelig sker en offentliggørelse, således at oplysninger om sagen virkelig kommer ud til de mennesker, der er interesseret i den.

Jeg synes i og for sig, det var en uheldig form, lovens § 27 fik, men der kunne måske ikke findes nogen anden form dengang. Det virker imidlertid i det hele taget uheldigt, når der sættes sådanne tidsfrister. Jeg vil dér henvise til, at vi har en lignende bestemmelse i den gældende indfødsretslov. Nu ved jeg godt, at dette ikke hører under den højtærede justitsministers område, men det er et tilfælde, jeg alligevel gerne vil drage frem her i dag. Der findes en bestemmelse, hvorefter den danske kvinde, der ifølge den gamle lov havde mistet sin indfødsret ved at gifte sig med en udlænding, gennem den nye lovs undtagelsesbestemmelse ved at afgive en erklæring til myndighederne kunne bevare sin danske indfødsret ifølge de regler, som den sidst vedtagne indfødsretslov gav. Denne bestemmelse blev også tidsbegrænset; jeg tror, det var i december 1955, fristen udløb. Jeg tror desværre, det samme forhold, som vi nu har i forbindelse med adoptionsloven, i mange tilfælde gør sig gældende for sådanne kvinder. Man kunne måske ud fra mine bemærkninger herom henlede den højtærede indenrigsministers opmærksomhed på, at dette spørgsmål burde tages op til behandling, således at vi fik ophævet tidsbegrænsningen af undtagelsesbestemmelsen i § 13 i den gældende indfødsretslov.

Hermed tilsiger jeg velvillig behandling af sagen.